

poněvadž má opatření jen pro případ, že by odpadl »některý z jednatelů«, tedy jeden a mluví o činnosti »zbývajících jednatelů«, tedy nikoli jen jediného zbývajícího jednatele. Nechce tudíž svěřiti správu podniku jen jedinému jednatele, a to ani pro obor činnosti v poměru vnitřním (§ 13 smlouvy). Z toho vyplývá, že úkony, k nimž třeba souhlasu představenstva, nemohou býti s účinkem předsevzaty, nemá-li sbor jednatelů aspoň dva členy.

V dalším dovodil dovolací soud ze zjištěných okolností, že v době, kdy podle tvrzení žaloby bylo dáno svolení představenstva k převodu závodního podílu na žalobce, neměl sbor jednatelů aspoň dva členy.

Čís. 12247.

Pojišťovací smlouva.

Bylo-li podle pojišťovacích podmínek nároky z pojištění proti povinnému ručení uplatňovati pod ztrátou práva k žalobě soudně nejdéle do šesti měsíců po obdržení zamítavého výměru, jde o lhůtu propadnou.

Dopis pojišťovny, jímž odmítla nárok pojistníka, obsahuje právní poučení o následcích nepodání žaloby včas ve smyslu § 20, odstavec druhý, pojišť. zák., odkazuje-li na ustanovení pojišťovacích podmínek, jež spojuje s nepodáním žaloby včas ztrátu žalobního práva.

Nemožnost pojistníka podati žalobu proti pojišťovně v propadné lhůtě, nelze spatřovati v tom, že mu nebyla známa výše náhradního nároku poškozeného proti němu. Pojistník mohl podati určovací žalobu a právní zájem odůvodniti poukazem na propadnou lhůtu § 20 (2) pojišť. zák.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1932, Rv II 670/31.)

Žalobce byl pojištěn u žalované pojišťovny proti povinnému ručení při výkonu svého povolání. Dne 18. února 1927 podala na žalobce žalobu Augusta Sch-ová o náhradu škody, již prý jí způsobil při výkonu svého povolání. Dopisem ze dne 28. ledna 1927 odmítla žalovaná pojišťovna hraditi žalobci škodu, již prý způsobil Augustě Sch-ové. Žalobce vyčkal vyřízení sporu s Augustou Sch-ovou a po doručení rozsudku dovolacího soudu (dne 5. března 1930), jímž byl uznán povinným hraditi Augustě Sch-ové škodu, podal dne 25. března 1930 na žalovanou pojišťovnu žalobu o výplatu pojistného. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl, ježto byla podána až po uplynutí lhůty stanovené v pojišťovacích podmínkách. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: V otázce promlčení posoudil prvý soud věc správně po stránce právní. Podle § 16 všeobecných pojišťovacích podmínek, jež jsou v souladu s ustanovením § 20 pojišť. zákona, musí nároky z pojištění pod ztrátou práva k žalobě býti soudně uplatňovány nejdéle do šesti měsíců po obdržení zamítavého výměru žalované společnosti, což platí i tehdy, nebyla-li v této lhůtě na pojištěného podána žaloba poškozeného. Nesporno je, že žalovaná strana svým dopisem ze dne 28. ledna 1927 odmítla případné nároky odvolatelovy na odškodnění, takže tímto dnem počala běžeti šestiměsíční lhůta promlčecí. Zda

odvolatel tehdy již uplatňoval nároky na odškodnění či jen oznámil žalované škodnou událost, je nerozhodné. Rozhodné je jen, že žalovaná oním dopisem odmítla případné nároky na odškodnění, pročež nastal případ v § 16 podmínek předpokládaný. Žalovaná se při tom zachovala ve smyslu § 20 odst. (2) poj. zákona a proto musel odvolatel, chtěl-li promlčení předejiti, podati žalobu do šesti měsíců od 28. ledna 1927 a, nemohl-li v té době podati žalobu o plnění, musil podati žalobu určovací, při čemž by k průkazu zájmu v § 228 c. ř. s. vyžadovaného byl stačil poukaz na § 16 podmínek. Není tedy pravda, že se na souzený případ ustanovení tohoto paragrafu nevztahuje, a že platila tříletá promlčecí lhůta § 1489 obč. zák. Míňení pak, že se vedením sporu mezi Augustou Sch-ovou a odvolatelem promlčecí lhůta stavila až do pravo-
platného skončení tohoto sporu, nemá v zákoně opory.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávný je názor odvolacího soudu jen potud, že považuje šesti-
měsíční lhůtu k podání žaloby vytčenou v § 16 odstavec 1. všeobecných
pojišťovacích podmínek, na něž se žalovaná strana pouze odvolala, za
lhůtu promlčecí, ač jde o lhůtu propadnou ve smyslu § 20 odstavec (2)
zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/1917 ř. z., jenž nabyl podle § 167
čís. 10 téhož zákona účinnosti a jenž jest podle § 22 téhož zákona do-
nucujícím pravidlem potud, že nesmí býti změněn v neprospěch pojist-
níka. Ustanovení § 16 všeobecných pojišťovacích podmínek se uchyluje
od ustanovení § 20 odstavec (2) zákona o pojišťovací smlouvě v ne-
prospěch pojistníka, poněvadž nepočítá propadnou lhůtu od dojití kva-
lifikovaného odmítavého dopisu pojistitelky obsahujícího poučení o práv-
ních následcích marného projití lhůty. Je proto použití § 20 odstavec (2)
zákona k posouzení, zda žalobce pozbyl nedodržením lhůty žalobní ná-
rok. Dopis pojistitelky ze dne 28. ledna 1927, jímž odmítla žalobcův
nárok, obsahuje však právní poučení o následcích nepodání žaloby v čas,
poněvadž odkazuje na § 16 všeobecných pojišťovacích podmínek, jenž
spojuje s nepodáním žaloby v čas ztrátu žalobního práva. Podal-li ža-
lobce žalobu až 25. března 1930, propásl zřejmě lhůtu k podání žaloby
a pozbyl žalobního práva. Tento právní následek nenastává ovšem,
bylo-li pojistníku nemožno uplatňovati v propadné lhůtě nárok proti po-
jišťovně. Nemožnost tuto však žalobce ani netvrdil a, doličuje-li ji tím,
že mu až do doručení rozsudku dovolacího soudu ze dne 31. ledna 1930,
č. j. Rv II 135/29 ve sporu Augusty Sch-ové proti němu o náhradu
škody, nebyla ani výše jeho nároku proti pojišťovně známa a že nemohl
proto podati ani určovací žalobu podle § 228 c. s. ř., nečiní tak právem.
Neboť žaloba Augusty Sch-ové byla podána 18. února roku 1927, mohl
proto již žalobce uplatňovati svůj nárok proti pojišťovně závčas určo-
vací žalobou, neboť k tomu nepotřeboval znáti výšku náhrady, kterou
byl povinen Sch-ové, a právní zájem mohl osvědčiti poukazem na pro-
padnou lhůtu § 20 odstavec (2) zákona o pojišťovací smlouvě.